

от нас принцип беше проверен по схемата на предишните точки. Да фиксираме някаква наредба на географски карти. После за всеки номер Q да построим честотната графика $L(Q, T)$, където числото $L(Q, Q)$ е равно на броя на географските признаци, които най-напред се появяват на карта с номер Q , а числото $L(Q, T)$ показва колко от тях са останали на картата с номер T .

Можем да признаем подреджането на картите за ХРОНОЛОГИЧЕСКИ ПРАВИЛНО, ако всички графики $L(Q, T)$ са близки до идеалната, затихваща графика на рис. 5.24. И да го признаем за неправилен в противния случай. В частност, визуално близките карти се оказват близки и по време. Всяка историческа епоха се характеризира, както ще се изясни, със свой уникален набор от карти. Проверката на принципа се затруднява от това, че до нас са дошли много малко древни карти. Въпреки това успяхме да съберем достатъчен брой карти, което позволи да проверим нашия теоретичен модел.

Стана ясно, че в началото на редицата от средновековни карти, която започва от XI–XII в. от н.е. са СЪВЪРШЕННО ПРИМИТИВНИ КАРТИ, твърде далеч от действителността. След това качеството на картите повече или по-малко монотонно се подобрява. Въпреки това в края на XVI в. от н.е., не срещаме достатъчно правилни карти и глобуси. В това време подобряването на картите протича твърде бавно.

Така например географските познания в Европа през XVI в. от н.е. са били много изостанали от съвременните. На карта от 1522 г., която е съставена от Окупаро и се пази в Държавния исторически музей в Москва, са изобразени Европа и Азия в пропорции, които рязко се различават от съвременните. В нея Гренландия е представена като полуостров на Европа. Скандинавският полуостров е разтеглен като тънка ивица. Проливите Босфор и Дарданели са разширени и увеличени. Черно море е преместено по вертикала. Каспийско море е разтегнато хоризонтално и е буквално неузнаваемо и т.н. Единственият район, който е отразен повече или по-малко вярно, е Средиземноморското крайбрежие, като Гърция е представена във вид на триъгълник без Пелопонес.

Етнографските указания на картата на Окупаро и на други карти от същото време са още повече отдалечени от тези, които са фиксирани за това време в Скалигеровската история. Например Дакия е поставена в Скандинавия, Албания – на брега на Каспийско море, *Gottia* (готи?) е отбелязана на Скандинавския полуостров. Китай изобщо отсъства. На север от Сибир виждаме *Judei* и т.н. Картата на Корнелиус Николай от 1598 г. също е грешна с аналогични деформации, но вече в по-малка степен. И накрая, глобусът от XVII в., който се пази в Държавния Исторически музей в Москва, вече доста добре отразява действителността.